

τ' αλέτᾱ νὰ χιίζ' (ἔφερε τὰ ἐργαλεῖα διὰ νὰ κτίσῃ) Ὁφ.
2) Ἄροτρον (κατὰ τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχήν) Πόντ. (Ὁφ.
Τραπ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλετήρι.

άλετο τό, Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀλετὸς = ἄλεσις.

Ἡ πρὸς ἄλεσιν ὠρισμένη ποσότης δημητριακοῦ καρ-
ποῦ: Θὰ πάω αὔριο τὸ ἀλετό μου 'ς τὴ μηχανὴ Μῆλ. Διόκα
γὰ τ' αλέτο 'ς τὸ μύλο Ἀπύρανθ. Τ' αλέτο εἶν' ἀνάλεστο
αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλεστικό 2.

άλετράκι τό, Α.Ρουμελ. (Καρ.) κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀλέτρι.

Μικρὸν ἄροτρον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κι ἂν εἶν' ἔτσι, πουλλοῦδι μου, νὰ σφάξω τὰ παιδιὰ μου,
νὰ κάψω τ' ἀλετράκι μου ἄλλος νὰ μὴν ὀργώσῃ,
νὰ κάψω καὶ τὸ ζυγούτσ' κο μου ἄλλος νὰ μὴ τὸ ζέψῃ
Καρ. Συνών. ἀλετρούδι.

άλετράπιδο τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλέτρι καὶ ἀπίδι.

Εἶδος ἀπίου (πιθανῶς διὰ τινὰ ὁμοιότητα τοῦ σχή-
ματος).

άλετράρις ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέτρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις.

Ὁ τεχνίτης ὁ κατασκευάζων ἄροτρα.

άλετράς ὁ, Ἡπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κορινθ.
Μάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Πόππλετ. Λάουνδ. Περίδ. Ἡπίτ.
Μ. Ἐγκλ. Βλαστ. ἀλετράς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κυδων.
Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέτρι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ κατασκευάζων ἄροτρα Ἡπ. Κρήτ. Κυδων. Κύπρ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγ-
κυκλ. 2) Ὁ γεωργὸς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν.
(Κορινθ. Μάν.) — Λεξ. Πόππλετ. Κομ. Περίδ. Βλαστ. Ἡ
σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.

άλετράφτι τό, ἀμάρτ. ἀλετράφ' Μακεδ. (Γκιουβ.)
ἀλετρόφτ' Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀλέτρι καὶ ἀφτί. Ἐν τῷ τύπ. ἀλετράφ'
τὸ δεῦτερον τ ἀπεβλήθη κατ' ἄνομ.

Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ ἐλύματος τοῦ
ἀρότρου προσηρμοσμένα δύο ξύλα, ὅπως δι' αὐτῶν κατὰ
τὴν ἄροσιν ἀνυψώνεται τὸ χῶμα ἐκατέρωθεν τῆς αὐλακος,
τὴν ὁποίαν διανοίγει τὸ ὑνίον. Συνών. ἀφτί, παρά-
βολο, φτερρό.

άλετρεᾶ ἡ, Ἡπ. Θράκ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)
Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Πόππλετ. Γαζ. (λ. ἄλοξ) Λάουνδ.
Περίδ. Ἡπίτ. Βλαστ. ἀλετρεᾶ Δ. Κρήτ. ἀλετρεᾶ Κρήτ.
(Βιάνν.) ἀλετρεᾶ Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Ἰμβρ.
Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ. ἀλετρεᾶ Μακεδ. (Γκιουβ.) ἀλατρεᾶ
ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 750.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέτρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ
δηλούσης πληγμα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου διανοιγομένη αὐλαξ ἐνθ' ἄν.:
Κάμνον μὲ ἀλιτρεᾶ (διέρχομαι διὰ τοῦ ἀρότρου ἐφάπαξ
τὴν ἔκτασιν τοῦ ἀροτριουμένου ἀγροῦ) Γκιουβ. || Ἄσμ.

Πρώτη ἀλετρεᾶ ὀπῶριξε, πρώτη ἀλετρεᾶ πὺν ρίχνει,
ἀκούει τὸ μνημα καὶ βογκάει καὶ βαρυναστενάζει
(ρίχνω ἀλετρεᾶ = διὰ τοῦ ἀρότρου διανοίγω αὐλακα) Μάν.
Πβ. ἀλέτρεμα.

άλέτρεμα τό, ἀμάρτ. ἀλάτρεμα ΣΖαμπελ. Ἄσμ.
δημοτ. 750.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρότρεμα.

Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου ἀνασκαφὴ τῆς γῆς, ἀροτρίασις:
Ἄσμ.

Πρώτη ἀλατρεᾶν ὀπῶδωκε, ξέθαψε τὰ ποδάρι,
καὶ δεύτερην ἐξέθαψε πανώραιο παλληκάρι,
ἀφίνει ὁ νῆος τ' ἀλάτρεμα καὶ πιάνει μοιρολόγι
(δίνω ἀλετρεᾶ = διὰ τοῦ ἀρότρου διανοίγω αὐλακα). Συνών.
*ἀλέτρεμα, ὄργωμα.

άλετρευτής ὁ, ἀμάρτ. ἀλατρευτής ΚΘεοτόκ. Βιργ.
Γεωργ. 29.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλετρεύω.

Ὁ ἀροτριῶν τὴν γῆν, γεωργός: Ποίημ.

... ἀπ' ἄλλο δὲ θὰ ἰδῆς λιβάδι νὰ γυρίσουν
πλειότερα ἀμάξια μὲ ὀκνηρὰ δαμάλια σπῖτι πάρεξ
ἐδῶθε ἡ κι ὅθε ὁ ἀλατρευτής ὁ ἀράθυμος λογγάρι
κουβάλησε ...

άλετρεύω Θράκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ.
Ἡπίτ. ἀλατρεύω Κέρκ. Κεφαλλ. Λευκ. κ. ἄ. — ΑΜανούσ.
Τραγουδ. 2,70 ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 750 ἄλατρεύω
Ἀπουλ. (Καλημ.) ἀλατρέγω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀλατρέ-
γουν Καλαβρ. (Μπόβ.) ἄλατρέγω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἄλατρέγουν Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀροτρεύω. Τὸ ἀλατρεύω κατ' ἀφομ.
ἐξακολουθητικὴν.

Καλλιεργῶ τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀροτριῶ ἐνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Φέρουν γενὶ ἀπὸ μάστορα καινούργιο ἀπὸ καμίνι
γὰ ν' ἀλατρέφουνε τὴ γῆ, νὰ σπείρουνε κριθάρι
ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

Ἡρθε καιρὸς ν' ἀλατρευθῇ τὸ χέρισσο χωράφι,
φέρουν ζευγάρι ἀφ' τὰ βουνὰ κι ἀλάτρι ἀπὸ τοὺς κάμπους
ΑΜανούσ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλετρίζω.

άλέτρη ἡ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλέτρι.

Ἄροτρον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλετήρι.

άλέτρι τό, ἀρότρ' Τένεδ. ἀρέτρι Πελοπν. (Λεντεκ.)
ἀρέτρι Θράκ. ἀλέτριον Β.Εὔβ. Σάμ. ἀλέτριν Πόντ. (Κερασ.
Ὁφ. Σαράχ.) ἀλέτρι κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σίλατ.
Συνασσ.) Πόντ. ἀλέτρι Τσακων. ἀέτριν Πόντ. (Κολων.)
ἀγέτριν Πόντ. (Κολων.) ἀλέδρι Κρήτ. ἀλάτρι ΑΜανούσ.
Τραγουδ. 2,70 ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 750 ἀλέτρ' Β.Εὔβ.
Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. Πόντ. (Κοτύωρ.
Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) Σάμ. Στερελλ. Τένεδ. κ. ἄ. ἀλέτρι
Θράκ. Ἰμβρ. Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Μιστ. Οὐλαγ.)
Μακεδ. (Γκιουβ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄροτρον διὰ τοῦ διαμέσου τύπ.
ἀρότριον, ὅθεν ἀρότρι καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε διὰ

